Φως Ιλαρόν

Μηνιαία Έκδοση της Ενορίας Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνου. Περίοδος β΄, φ. 6 (18). Μάρτιος 2014

Ομοφυλοφιλία και Ορθόδοξη Εκκλησία

Εδώ και μερικά χρόνια εξελίσσεται μια διεθνής εκστρατεία προβολής της ομοφυλοφιλίας. Οργανώσεις ομοφυλόφιλων, αντρών και γυναικών, και ομοφυλόφιλοι αγωνιστές (ακτιβιστές) δραστηριοποιούνται για να πείσουν την κοινή γνώμη ότι η ομοφυλοφιλία δεν αποτελεί διαταραχή, αλλά είναι μια υγιής σεξουαλική επιλογή, τόσο φυσιολογική όσο και ο έρωτας προς άνθρωπο του άλλου φύλου. Όποιος τολμά να ισχυριστεί το αντίθετο χαρακτηρίζεται «ομοφοβικός», δηλ. άνθρωπος με κομπλεξική φοβία και ρατσιστική συμπεριφορά προς τους ομοφυλόφιλους.

Το ελληνικό κράτος καταγγέλλεται επειδή καθυστερεί να δεχτεί ως έγκυρο νομικά το σύμφωνο ελεύθερης συμβίωσης ομοφυλόφιλων ζευγαριών και την υιοθεσία παιδιών από ομοφυλόφιλα ζευγάρια – πράγματα που απαιτεί από μας η Ευρώπη απειλώντας τη χώρα μας με πρόστιμο και που έχουν καθιερωθεί από χρόνια στο εξωτερικό. Η Εκκλησία, φυσικά, είναι πρώτη στο στόχαστρο των ομοφυλόφιλων αγωνιστών: θεωρείται «ρατσιστική», «ομοφοβική» και… «μισογυνική» (ότι μισεί τις γυναίκες).

Ποια είναι η στάση της Εκκλησίας απέναντι στην ομοφυλοφιλία και τον ομοφυλόφιλο;

Κατ' αρχάς, πρέπει να ξεκαθαρίσουμε κάτι:

Ο ομοφυλόφιλος άνθρωπος είναι απόλυτα αποδεκτός από την Ορθόδοξη Εκκλησία, όσο και κάθε άλλος άνθρωπος. Δεν υπάρχει άνθρωπος, που κάποια ιδιότητά του ή προτίμηση ή πράξη του να κάνει την Εκκλησία να τον απορρίψει• υπάρχουν μόνο άνθρωποι που οι ίδιοι έχουν απορρίψει την Εκκλησία και πορεύονται προς το Θεό απ' το δρόμο που νομίζουν αυτοί, ο οποίος όμως συνήθως είναι λάθος δρόμος.

Αν ένας δολοφόνος είναι αποδεκτός από την Εκκλησία, γιατί δεν είναι ένας ομοφυλόφιλος; Αν εγώ, με τη χλιαρή και συχνά υποκριτική πίστη και αγάπη, είμαι αποδεκτός από την Εκκλησία, γιατί δεν είναι ένας ομοφυλόφιλος; Εκείνος μάλιστα μπορεί να έχει πολύ πιο θερμή πίστη και αγάπη από τη δική μου. Καμιά ρατσιστική διάθεση δεν υπάρχει στην Εκκλησία απέναντι σε κανένα άνθρωπο ή ομάδα ανθρώπων. Ρατσιστές γίνονται οι άνθρωποι που δεν έχουν καταλάβει καθόλου τι είναι ο ορθόδοξος χριστιανισμός ή που δε μπορούν να κάνουν έστω ένα βήμα για ν' απομακρυνθούν από τις φοβίες και τα πάθη τους.

Κι αυτούς ακόμη τους ανθρώπους, η Εκκλησία τους αποδέχεται, γιατί η Εκκλησία υπάρχει για να θεραπεύει τον κόσμο από τα πάθη και τις φοβίες (με τη βοήθεια του Ιατρού Ιησού Χριστού φυσικά), όχι για να κρίνει τους ανθρώπους.

Από την άλλη, **η ομοφυλοφιλία δε μπορεί να γίνει αποδεκτή από την Εκκλησία ως σωστός δρόμος που οδηγεί τον άνθρωπο στο Θεό.** Ακριβώς από αγάπη προς τον ομοφυλόφιλο και ανησυχία για τη σωτηρία του στην αιωνιότητα, η Εκκλησία δε μπορεί να αποκρύψει ότι ο γάμος άντρα και γυναίκας είναι ένας δρόμος που οδηγεί στο Θεό, ενώ η ομοφυλοφιλία δεν είναι τέτοιος δρόμος. Στη ζωή μας τις πιο πολλές φορές διαπράττουμε αμαρτίες, υπακούοντας στα πάθη μας κι όχι στο Θεό – η Εκκλησία όμως, ακριβώς επειδή νοιάζεται για μας, δεν πρέπει να μας ξεγελάσει λέγοντάς μας ότι είναι εντάξει να κάνουμε ό,τι μας υπαγορεύουν τα πάθη μας («πάθη» ονομάζονται οι σωματικές και ψυχικές εξαρτήσεις που παρεμποδίζουν τον άνθρωπο από την ενότητά του με το Θεό, στρέφοντάς τον προς άλλες κατευθύνσεις• ολόκληρη η ηθική

και ασκητική προσπάθεια του χριστιανού αποσκοπεί στην κάθαρση της καρδιάς του από τα πάθη).

Έχουμε τη δυνατότητα να κάνουμε ό,τι θέλουμε. Απλά, δεν οδηγούν όλοι οι δρόμοι στο Θεό. Αυτό δεν είπε κι ο απόστολος Παύλος (Α΄ Κορινθ. 6, 12);

***

Αν μιλάμε με έναν άθεο, δεν έχει νόημα ν' αναφερθούμε σε Θεό, αμαρτία και σωτηρία. Εκείνος τοποθετεί υποκειμενικά, όπου ο ίδιος θέλει, το όριο ανάμεσα στο «καλό» και το «κακό» και το κρίνει με τα δικά του κριτήρια. Αν όμως συζητάμε με χριστιανούς, και μάλιστα της αρχαίας παράδοσης, της Ορθοδοξίας, πρέπει με αγάπη να μοιραστούμε μαζί τους τα παρακάτω:

Ο Χριστός, στα καταγεγραμμένα λόγια Του, δεν καταδικάζει ρητά την ομοφυλοφιλία, όμως ούτε για την πολυγαμία ή την αιμομιξία κάνει κάτι τέτοιο. Κι όμως οι χριστιανοί, από την αρχή και μέχρι σήμερα, θεωρούμε αυτονόητο πως αυτές οι δύο πρακτικές (πολυγαμία και αιμομιξία) δεν υπάρχουν στο χριστιανισμό. Έτσι είναι σαφές στα λόγια του Χριστού ότι, όποτε μιλάει για γάμο, αναφέρεται σε ζεύγος άντρα και γυναίκας (π.χ. Ματθ. 19, 3-12). Πώς θα μπορούσε να είναι αλλιώς, αφού **ο Θεός δημιούργησε ως πρωταρχικό ζεύγος έναν άντρα και μια γυναίκα (Ματθ. 19, 4-5)· σ' αυτούς έδωσε την ευλογία του γάμου και δεν υπάρχει άλλος γάμος.**

Οι ορθόδοξοι χριστιανοί όμως βασιζόμαστε όχι μόνο σ' αυτά που είπε ο Χριστός, αλλά και σ' αυτά που είπε το Άγιο Πνεύμα μέσω των μαθητών του Χριστού και των αγίων Πατέρων και διδασκάλων του χριστιανικού αγώνα σε όλες τις εποχές.

Ο απόστολος Παύλος ήταν ένας απ' αυτούς, τα λόγια του είναι για εμάς ιερές γραφές, και ο άγιος αυτός άνδρας γράφει πως η ομοφυλοφιλία είναι συνέπεια της διαστροφής που υπέστη το ανθρώπινο γένος με το προπατορικό αμάρτημα· προέρχεται από την απομάκρυνση της θείας χάρης απ' την καρδιά του ανθρώπου, αφού οι άνθρωποι την έχει διώξει ξεμακραίνοντας από το Θεό (Ρωμ. 1, 27, και γενικώς 1, 18-32).

Μια ολόκληρη κοινωνία, όπου η πλειοψηφία των ανθρώπων δεν έχει μπει σε θεραπευτικό πνευματικό δρόμο προς το Θεό, μπορεί να καλλιεργήσει την ομοφυλοφιλία στα νέα μέλη της, που δεν ευθύνονται, φυσικά, γι' αυτό, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι είναι όλα εντάξει. Ιστορικά, έχουν υπάρξει και υπάρχουν ακόμη πάρα πολλές κοινωνίες που το θρησκευτικό και αξιακό τους σύστημα απομακρύνει τους ανθρώπους από το Θεό και τη σωτηρία, όπως τα δίδαξε ο Χριστός και τα γνώρισαν οι άγιοι όλων των εποχών στην ενότητά τους με το Θεό εν Χριστώ. Για την ακρίβεια, κάθε κοινωνία έχει ανάγκη να κεντριστεί στην ήμερη ελιά, τον Ιησού Χριστό, για να θεραπευτεί το θρησκευτικό και αξιακό της σύστημα από τα στοιχεία που της φόρτωσε η πτωτική κατάσταση του ανθρώπου. Το ίδιο και κάθε άνθρωπος, ακόμη και ο ορθόδοξος χριστιανός. Αλλιώς στην καρδιά των ανθρώπων κυριαρχούν τα πάθη και αποδιώχνεται η θεία χάρη. Σε σχέση με την ομοφυλοφιλία, ίσως είναι χρήσιμο να θυμηθούμε ότι αυτή ήταν η αμαρτία των Σοδόμων.

Επειδή η ομοφυλοφιλία, κατά την ορθόδοξη πνευματική κληρονομιά, όπως εκφράζεται στην Καινή Διαθήκη (Παύλος) και στη διδασκαλία των αγίων, συνιστά πάθος, ο άνθρωπος που άρχισε τη ζωή του ως ομοφυλόφιλος ή στράφηκε στην ομοφυλοφιλία κάποια στιγμή, όταν προοδεύει στην αγιότητα καθαρίζοντας την καρδιά του από τα πάθη, παύει να είναι ομοφυλόφιλος. Δεν έχουμε ομοφυλόφιλους αγίους. Αν υπήρχαν άγιοι ομοφυλόφιλοι που αγίασαν μέσω της ομοφυλοφιλίας (όπως οι έγγαμοι άγιοι αγιάζονται μέσω του γάμου), οι άγιοι Πατέρες δε θα το έκρυβαν, ούτε θα θεωρούσαν –μαζί με τον απόστολο Παύλο– την ομοφυλοφιλία πάθος που χωρίζει τον άνθρωπο από το Θεό, γιατί η Εκκλησία δεν ενδιαφέρεται να συντηρήσει τον κοινωνικό ηθικισμό, αλλά αντίθετα γκρεμίζει τα ηθικά στερεότυπα (ταμπού) για να θεραπεύσει τον άνθρωπο.

Ασφαλώς έχουμε αγίους που υπήρξαν κάποτε ομοφυλόφιλοι (όπως και αγίους που υπήρξαν πόρνοι, έκφυλοι ή δέσμιοι διαφόρων άλλων παθών, μη σαρκικών), αλλά ανέλαβαν τιτάνιο αγώνα ενάντια στα πάθη τους και με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος τα νίκησαν, γι' αυτό και

είναι άγιοι. Οι άγιοι Πρωτάς και Υάκινθος, ευνούχοι της αγίας Ευγενίας που την ακολούθησαν στο μοναχικό βίο και στο μαρτύριο, ο άγιος Αζάτ, ευνούχος του Πέρση βασιλιά Σαπώρ, που το μαρτύριό του προκάλεσε τόση θλίψη στο βασιλιά, ώστε σταμάτησε τους διωγμούς, είναι μερικά παραδείγματα. Από το Γεροντικό ξέρουμε την περίπτωση ενός ασκητή που εξομολογήθηκε τον έρωτά του στον όσιο Αχιλλά• στη συνέχεια όμως έφυγε αμέσως, προφασιζόμενος ότι ντράπηκε ένα γέρο ασκητή, τυφλό και παράλυτο, που ζούσε εκεί. Τότε ο άγιος, εγκρίνοντας τη φυγή του μακριά από το πάθος, τον επαίνεσε ως αγωνιστή, λέγοντας: «Αυτό δεν είναι πορνεία, αλλά πόλεμος με τους δαίμονες».

Από τη σύγχρονη εποχή, ξέρουμε την περίπτωση του αγίου Αμερικανού ιερομόναχου π. Σεραφείμ Ρόουζ, που πριν μεταστραφεί στην Ορθοδοξία ήταν ομοφυλόφιλος, έπαψε όμως να ασκεί την ομοφυλοφιλία και την απέρριψε ως πάθος όταν έγινε ορθόδοξος χριστιανός. Ξέρουμε επίσης την ανάλογη περίπτωση μοναχού από το Ρέθυμνο, που εγκατέλειψε την ομοφυλοφιλία και εξελίχθηκε σε σοβαρό πνευματικό αγωνιστή, ασκητεύοντας κοντά σ' ένα εκκλησάκι νότια της πόλης, όπου και κοιμήθηκε γύρω στο 1990. Ασφαλώς υπάρχουν πολλές ακόμη παρόμοιες περιπτώσεις. Είναι άνθρωποι που (μεταφορικά) «ευνούχισαν τον εαυτό τους για τη βασιλεία των ουρανών» (λόγια του Χριστού, στο Ματθ. 19, 12).

***

Ένα αμαρτωλό πάθος δε συνδέεται οπωσδήποτε με την κακία ενάντια στο συνάνθρωπο. Η λαγνεία και η πορνεία είναι οπωσδήποτε αμαρτωλά πάθη, χωρίς να έχει σημασία αν ο άνθρωπος, που είναι αιχμάλωτός τους, είναι καλός ή κακός. Η αυτοκτονία, συνέπεια του πάθους της απελπισίας, αποκόπτει τον άνθρωπο απ' το Θεό, άσχετα αν ο αυτόχειρας είναι καλός ή κακός άνθρωπος. Συχνά, επηρεασμένοι από μια βιαστική ανθρωπιστική ηθική, θεωρούμε αμαρτία μόνο κάτι που στρέφεται ενάντια στους ανθρώπους• όμως οι άγιοι Πατέρες δε διδάσκουν αυτό• αμαρτία είναι κάτι που με δεσμεύει και εμποδίζει τη θεία χάρη να με μεταμορφώσει σε αυτό που θέλει ο Θεός για μένα (σε άγιο). **Αμαρτωλός δεν είναι ο «κακός» άνθρωπος, αλλά ο παγιδευμένος και ανελεύθερος άνθρωπος.**

Ο «κακός» ή ο άπληστος, ο εγωιστής κ.τ.λ. είναι απλά ένας τέτοιος παγιδευμένος και ανελεύθερος αδελφός μας. Έτσι ο χριστιανός είναι καλεσμένος να αναλάβει αγώνα ενάντια στα πάθη του και, όπως η λαγνεία, η σκληρότητα, η απληστία, ο εγωισμός κ.λ.π., αλλά και ο αλκοολισμός, ο τζόγος (και ο σαδισμός, ο μαζοχισμός, η κτηνοβασία, η νεκροφιλία κ.λ.π. – για ν' αναφερθούμε σε πάθη σχετικά με το σεξ), και η ομοφυλοφιλία είναι ένα τέτοιο πάθος.

Αν η ομοφυλοφιλία προέρχεται από βιολογικές αιτίες και δε γεννιέται από την κοινωνία είναι συζητήσιμο. Ακόμη κι αν συμβαίνει αυτό όμως, δεν μετατρέπεται σε μια μη εμπαθή κατάσταση. Κάποιος μπορεί αντίστοιχα να είναι βίαιος από βιολογική αιτία (π.χ. επειδή το σώμα του παράγει περισσότερη αδρεναλίνη), αλλά αυτό δε σημαίνει πως γι' αυτόν «είναι εντάξει» η επιθετικότητά του και πως δεν πρέπει ν' αγωνιστεί για να θεραπευτεί από το πάθος του.

Φυσικά, δεν αγωνίζεται μόνος του. **Έχει βοηθό στον ουρανό τις πρεσβείες των αγίων και στη γη τον πνευματικό του πατέρα και την εκκλησιαστική ζωή•** μ' αυτά θα προσελκύσει τη θεία χάρη και εκείνη είναι που θα τον θεραπεύσει (συγχωρέστε μου τη λέξη) από το πάθος του – αυτό ισχύει για όλα τα πάθη, για τον εγωισμό, την απληστία, τη λαγνεία, το θυμό, το μίσος κ.τ.λ. και για την ομοφυλοφιλία.

Ένας ομοφυλόφιλος μπορεί να σωθεί, παραμένοντας ομοφυλόφιλος;

Δε μπορούμε, ούτε και είναι δουλειά μας, να κρίνουμε ποιος θα σωθεί και ποιος όχι, πράγμα που είναι δουλειά του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Επιθυμία κάθε χριστιανού είναι να σωθούν όλοι οι άνθρωποι και δεν κρίνει τους άλλους – απλώς επισημαίνει ότι μία επιλογή, ή μία άλλη, βλάπτει τη σωτηρία σύμφωνα με την Αγία Γραφή και τους αγίους Πατέρες, τους γνώστες όλων των δρόμων της σωτηρίας. Όλοι ελπίζουμε στη σωτηρία μας, αν και η συντριπτική πλειοψηφία των χριστιανών είμαστε ακόμη δέσμιοι σε κάποια πάθη, όπως αυτά που κατονομάσαμε πριν

(την απληστία, το θυμό, τη λαγνεία κ.τ.λ.). Ελπίζουμε να σωθούμε όχι λόγω της «αρετής» μας, αλλά λόγω της αγάπης και του ελέους του Θεού, το οποίο αποζητάμε κάθε μέρα στις προσευχές μας, μετανοώντας και αγωνιζόμενοι με τη βοήθειά Του ενάντια στα πάθη μας.

Αν όμως, αντί γι' αυτό, προσπαθούμε να πείσουμε τους άλλους (και τον εαυτό μας) ότι τα πάθη μας «είναι εντάξει» και δεν αποτελούν αμαρτωλά πάθη, τότε μάλλον είμαστε υποκριτές και η σωτηρία μας κινδυνεύει ακόμη περισσότερο.

Πώς μπορεί κάποιος να δώσει το δύσκολο αγώνα για την αποδέσμευσή του από τα πάθη του;

Αυτό δε μπορούμε να το διδάξουμε σε κανέναν εμείς. Γνώστες και αρμόδιοι για κάτι τέτοιο είναι **οι άγιοι Πατέρες όλων των εποχών** (που η ζωή και η διδασκαλία τους είναι καταγεγραμμένες σε βιβλία εξαιρετικής σπουδαιότητας) και **οι θεοφόροι Γέροντες της εποχής μας,** άντρες και γυναίκες. Σ' αυτούς πρέπει να καταφύγει όποιος νοιάζεται ειλικρινά να βεβαιωθεί αν ο δρόμος που βαδίζει τον οδηγεί πράγματι στην πνευματική πρόοδο, δηλαδή στην ενότητα με τον Τριαδικό Θεό εν Χριστώ.

Πρέπει βέβαια να προσέξει, γιατί συχνά πέφτουμε στην παγίδα να απορρίψουμε τις συμβουλές ενός θεοφόρου ορθόδοξου πνευματικού διδασκάλου, επειδή τραυματίζει τον εγωισμό και την πνευματική μας οκνηρία και μας προκαλεί συνειδησιακούς κραδασμούς. Είναι εντελώς διαφορετικό να παραδεχτούμε ταπεινά πως είμαστε αδύναμοι ή απρόθυμοι να εφαρμόσουμε τις δύσκολες συμβουλές ενός Γέροντα από το να υψώσουμε εγωιστικά τον εαυτό μας πάνω από τη δική του πείρα, σοφία και αγιότητα και να ισχυριζόμαστε στη συνείδησή μας και στους άλλους πως εκείνος έχει άδικο ή βρίσκεται σε λάθος δρόμο, ή ακόμη πως οι άγιοι των αρχαίων χρόνων έχουν πια σκουριάσει και οι θεραπευτικές τους οδηγίες είναι «ξεπερασμένες» για την εποχή μας. Η παγίδα αυτή είναι καλοστημένη μπροστά στον καθένα, πολλοί έχουμε πέσει μέσα περισσότερες από μια φορές κι αυτό προκαλεί πρόσθετα εμπόδια στην ηθική και πνευματική μας καλλιέργεια.

Διευκρινίζουμε ότι όλοι έχουμε ανάγκη από μετάνοια, ο καθένας για διαφορετικούς λόγους• ο καθένας έχει να αντιμετωπίσει τα δικά του πάθη, όχι να τ' αποδεχτεί, αλλά να τα πολεμήσει σκληρά. Ένας ετεροφυλόφιλος ενδεχομένως έχει να αντιμετωπίσει πολλά πάθη που σχετίζονται με το σεξ – και ο γάμος δε μπορεί πάντα να τον θεραπεύσει, γιατί μπορεί να αισθάνεται την ανάγκη της μοιχείας, ή ακόμη και συνεύρεσης με πολλούς ερωτικούς συντρόφους ή της παιδεραστίας, της αιμομιξίας, της κτηνοβασίας και άλλα πολλά, που «αισχρόν εστί και λέγειν» (Εφεσίους 5, 12). Όλα αυτά τα πάθη δεν είναι «εντάξει» και ο ετεροφυλόφιλος δεν είναι οπωσδήποτε πιο ενάρετος ή πιο κοντά στο Θεό από τον ομοφυλόφιλο. Και οι δύο μπορούν να σωθούν λόγω της αγάπης του Χριστού, με τον αγώνα που θα δώσουν με τη βοήθεια της θείας χάριτος.

Κλείνοντας με αγάπη αυτό το άρθρο θα μεταφέρω το διάλογο του αγίου Γέροντα Παΐσιου (1924-1994) με ένα νεαρό ομοφυλόφιλο, που αγωνιζόταν ενάντια στο πάθος του, αλλά ένιωθε αδύναμος γι' αυτό τον αγώνα (φυσικά ένας άθεος θα θεωρήσει πως ένας τέτοιος αγώνας ισοδυναμεί με ακρωτηριασμό του εαυτού μας, αλλά ας πούμε ότι τώρα ζητάμε να επιτραπεί και σε μας τους ορθόδοξους χριστιανούς να υπάρχουμε). Ο νέος είπε στο Γέροντα ότι δε μπορούσε να σταματήσει να ζει ως ομοφυλόφιλος. Και ο Γέροντας, αφού του είπε να εξομολογηθεί, τον ρώτησε: «Μπορείς να διαβάζεις (κάθε μέρα) ένα κεφάλαιο από την Αγ. Γραφή;». «Μπορώ». «Μπορείς να πηγαίνεις κάθε Κυριακή στην Εκκλησία;». «Μπορώ». «Μπορείς να νηστεύεις Τετάρτη και Παρασκευή;». «Μπορώ». «Μπορείς ένα μικρό ποσό να το δίνεις ελεημοσύνη;». «Μπορώ». «Μπορείς…». «Μπορώ…» (πολλά ακόμα).

Στο τέλος του λέει: «Βλέπεις ότι μπορείς να κάνεις χίλια πράγματα και δε μπορείς ένα. Κάνε εσύ τα χίλια και άφησε στο Θεό το ένα!!!».

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΟΡΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΕΡΙΒΟΛΙΩΝ ΡΕΘΥΜΝΗΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΡΕΘΥΜΝΗΣ ΚΑΙ ΑΥΛΟΠΟΤΑΜΟΥ
Τ.Κ. 741 00 ΡΕΘΥΜΝΟ. Τηλ.: 28310 28854 - e-mail: riginiot@gmail.com
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ: Ενορία Αγίου Γεωργίου Περιβολίων Ρεθύμνης
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Θεόδωρος Ι. Ρηγινιώτης